

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č. 3

FRANCÚZSKA EROTICKÁ TRILÓGIA,
KTORÁ ROZPÁLI SVET

Hotel v Paríži

Izba č. 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Emma Marsová

Hotel v Paríži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Marta Gergelyová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-214-8
ISBN e-knihy 978-80-7505-237-7 (1. zverejnenie, 2016)

*Všetci máme dva životy, ten druhý
sa začíná vo chvíli, keď si uvedomíme,
že máme len jeden.*

Konfucius

Paríž v prvých júnových dňoch roku 2010, hotelová izba dopoludnia...

Ruka sa mi zachvela. Postupne sa prebúdzali prsty a jeden po druhom sa na pokrčenej plachte pomaličky vystierali, akoby sa dotýkali klávesov klavíra. Začali nežne pohladzať lúče svetla a tieňa, ktoré na naše ležiace telá vrhali žalúzie. Bol to nádherný obraz. Len keby sme takto mohli zostať celé leto, bez pohnutia, schůlení do kľbka v náručí toho druhého...

Také bolo moje prvé prebudenie vydatej ženy a vládkyne vlastného osudu. „Vydatá,“ dýchla som Louisovi na šiju, na miesto, kde sa nesmelo rozvíjala ružička, ktorú mal vytetovanú na pleci. Prešla som po kvietku zvedavým ukazovákom, trošku som Louisa poštekľila. Pootvoril oči a zoširoka sa usmial.

Som vydatá. Ubehla jedna jediná noc od chvíle, keď ma nechal uniesť a vzápätí postavil tvárou v tvár sľubom, čo som mu kedysi sama dala. Chcela som si ho vziať, veď práve ja som ho požiadala o ruku. Sme teraz muž a žena, skutočne a naveky. Ubehla len jedna noc a ja som sa v duchu spytovala, či zo mňa stačila urobiť niekoho iného. Zmenilo sa moje telo? Za posledný rok stratilo obliny dospievania a v rukách milenca získalo úplne nový pôvab. Čo mu teraz prinesie dospelosť manželstva?

Budeme sa s Louisom hladkať inak? Stratia naše dotyky vašeň alebo, naopak, nájdeme novú jar? Nezmení sa nič tým, že mi včera na prst navliekol snubný prsteň?

To odmietam. Chcem veriť vo večné znovuzrodenie našej túžby. Nedokážem si predstaviť, že by sa náš oheň premenil na iskry,

žeravé uhlíky a popol, ako sa to stáva toľkým manželským dvojiciam.

Svadobná noc nám ponúkla celkom nečakanú rozkoš. A ak som včera dosiahla orgazmus v aute pri Notre-Dame, bola to len predohra zmyselného rozprávkového sveta, ktorý pre mňa Louis pripravil...

Odniesol ma až do haly.

V buchotajúcom výťahu mi porozopínal šaty.

Napokon sa vyzliekol aj on. Mal tak naponáhlo, že odhadzoval časti oblečenia cez plece. Niektoré spadli na zem, iné skončili na lampách po chodbe.

Keď sme vstúpili do Joséphininej izby, boli sme celkom nahí. V ruke som držala kľúč, ktorý mi dal Louis. Zo steny odtiahol taffový záves červenej farby. Za ním sa skrývali dvere so zámkom. Odomkol. Vo výplni sa ozvalo cvaknutie. Potlačil krídlo dvier a pred nami sa zjavila izba číslo dva. Manželské teritórium. Kto tu býval pred nami? André s Hortenziou? David s Aurorou? Boli aj tu nainštalované kamery zachytávajúce Davidove sexuálne úspechy u mojich bývalých kolegýň hotelle-siek?

Zahnala som podobné myšlienky a nechala som sa voviesť dnu. Za ruku. Zariadenie, maľovka, biela posteľná bielizeň i nepoškvrnený biely nábytok – to všetko sa mi javilo oveľa nenápadnejšie než v Joséphininej izbe. Tajná svätyňa pre panny, v ktorej všetko začína od nuly. Hneď som si všimla, že okrem okna obráteného na ulicu izba nemá – až na tajné dvere, ktorými sme vošli – žiadny iný východ. Jednoducho sa do nej nedá dostať inak než cez Joséphininu izbu, izbu číslo jeden. Jedna izba dopĺňa druhú – čosi ako ruská

matrioška. Tým, že som vstúpila do tejto svätyne, ocitla som sa na konci svojho pátrania po pravde a rozkoši?

Znamená to vari, že už niet ďalšieho kľúča, ktorý by som mala nájsť, ďalších dvier, prah ktorých by som prekročila, ďalšej izby, ktorú by som prebádala? Táto belosť bola skutočne obnovením a na všetko som mala zabudnúť?

A predsa, celý svet otázok a tieňov odolával. Tajomstvo, ktoré viedlo bratov Barletovcov, aby izolovali Auroru na Orleánskom námestí, zostávalo neodhalené. Celú noc som postupne zaháňala tie príznaky, kričala a zúfalo objímala Louisa, hrýzla ho do šije, ramien alebo na ústa.

Každý záchvev, každá kontrakcia, každé slastné vyvrcholenie udúšali dotieravé otázky.

Otázka: čo presne vedel Louis o pute, ktoré spájalo Auroru s Davidom, v ten deň, keď sa brali?

Odpoveď: tak dlho mi sal bradavky, až ma rozboleli prsníky. No hneď za tým kratučkým utrpením nasledovalo vzrušenie, ktoré mi zaplavilo celú hrud', brucho a potom aj stoporenú gombičku pod čiapočkou klitorisu.

Otázka: o akých zradách hovoril David, keď ma v tej uzavretej miestnosti vydal napospas najatým mučiteľom a do tváre mi napľul všetku nenávisť, ktorú cítil voči svojmu bratovi?

Odpoveď: Louis zmenil svoj jazyk na nekonečne vlhké vibrujúce pierko a jemne ním dráždil každý kúsoček mojej pokožky.

Otázka: aké tajomstvá predó mnou ešte ukrývajú? Aj jeden, aj druhý. Aký cit ich ešte spája s ich láskou z mladosti? S Aurorou?

Odpoveď: odniesol ma na jedinú stoličku v izbe, uvelebil sa na nej a mňa si usadil na stehná a nastokol na stoporený úd. Naše silu-

ety splývali so živým svetlom prúdiacim zo susedného okna. Zmenili sme sa na jeden jediný svetelný kruh, aureolu, ktorá sa chvela, spočiatku jemne a potom čoraz prudšie a prudšie. Vnikol do mňa tak hlboko, až som si myslela, že je tam odjakživa. Keď sme sa spojili perami, nečakaná energia vytryskla z našich brúch a prúdila obidvom v telách pripomínajúcich dve hemisféry jednej zemegule. Moja rozkoš sa valila ako divá riava. V tom okamihu nás oslepil prúd svetla.

Áno, našťastie som už neobjímala ducha. Louis bol konečne v mojom vnútri, zmietať sa na mne, stenal mi do uška. Jeho vôňa už nebola len spomienkou a ja som v záhyboch vlastných pocitov vyvádzala ako šteniatko pod dekou.

Keď som ho škrabla vpravo hore po chrbte, krátko a bolestivo sa zasmial. Zdvihla som hlavu, zvedavo som mu pozrela cez rameno a našla ďalší rozmar Pána Abecedu. Stéphane mi o Louisovom pláne dopredu povedala a ja som teraz skutočne zbadala, ako má na koži bez akýchkoľvek ozdôb vytetované písmená S a F, *Semper Fidelis*. Navždy verný. Verný komu? Mne? Prísaha, čo sme práve zložili?

Vnuklo mi to myšlienku spýtať sa ho, či ma istým spôsobom nezradil, keď predtým mnou zatajil vlastnú minulosť.

No on ma chytil za zadok a privinul k sebe. Po noci plnej vzdychov a stonov náš prvý manželský deň začínal až teraz. Bolo jednoduché a pohodlné sa s tým v danej chvíli uspokojiť. Prežívať rozkoš. Aby lepšie zatienila všetko ostatné. Aby nás chránila.

1.

8. júna 2010

V izbe číslo dva sme strávili takmer celý deň a nasledujúcu noc. Teraz, keď sme mali pred sebou celý život, sa čas akýmsi čudným spôsobom skrátil. Môj strach sa mi zdal neopodstatnený, nedokázala som sa s týmto pocitom zmieriť.

„Prečo tu nezostaneme?“ spýtala som sa, zahalená v zhúžvanej postelnej bielizni. „Veď je nám tu nádherne, nie?“ V mojej prosbe zaznieval nepochybné aj kúsok nostalgie. Mesiace strávené v Joséphininej izbe sa rovnali rozkoši, záhaľke a bezstarostnosti. Bol to vysnívaný život, čo v mojich spomienkach žiaril ako zlatý vek našej lásky.

Louis mi venoval odzbrojujúci úsmev. Presne taký, aký ma od nášho prvého stretnutia vždy zbavil podozrenia, čo by som voči nemu mohla cítiť. Bol to úsmev, ktorý by mnohí ľudia označili za ničivý, no ja som v ňom videla detskú nevinnosť. Človek dokáže odolávať príliš sebaistým zvodcom, to áno, ale dá sa bojovať s takouto čistotou a pôvabom?

Dal si pod hlavu vankúš, aby sme boli tvárou v tvár. V očiach mu dúhovo žiarili lenivé lúče odchádzajúceho dňa.

„Mám vari pani Barletovej pripomenúť, že má od tejto chvíle k dispozícii oveľa pohodlnejší domov?“ Z tejto vzdialenosti, kde

ma jeho pravidelný dych rozmaznával, kde ma opájali závaný jeho vône, som nevedela nájsť žiadny protiargument.

Čakal na nás novučičko zrenovovaný dom slečny Marsovej so stovkami štvorcových metrov. Napriek tomu tu bola jedna maličkosť...

„Myslela som, že dom až do súdneho pojednávania polícia uzavrela.“

„Nie. Zerkimu sa podarilo vybaviť, aby zapečatili len vchod do suterénu. Zvyšok domu patrí nám.“

Nenahraditeľnému advokátovi sa opäť ako zázrakom podarilo odstrániť prekážky, ktorým musí Louis čeliť. Bude tomu tak i naďalej? Podarí sa vďaka Zerkiho majstrovstvu odohnať všetky mraky, čo na môjho manžela nafúkala justícia?

„Môžeme sa tam vrátiť hneď... Samozrejme, ak chceš.“

Na stránkach časopisov o bývaní všetci autori bez výnimky obdivovali dom slečny Marsovej a tvrdili, že je to vysnívaný príbytok všetkých novomanželov. Napriek tomu som naň nemala ani jednu dobrú spomienku. Samozrejme, že to bol dokonalý dom. Lenže naša láska v ňom nezakotvila, naše city sa s históriou tohto miesta nestotožnili.

„Až budeš chcieť byť sama, nič ti nebráni zájsť do svojho bytíku. Možno by si tam mohla písať...“ dodal nežne a veľkodušne.

Narážka na spoločnú vášeň ma dojala. Navyše sa mi páčilo, že sa môžem uchýliť do vlastného hniezdočka v podkroví. Že sa nestanem väzenkyňou domu slečny Marsovej, ako sa to stalo Aurore v byte George Sandovej na Orleánskom námestí. Kedykoľvek sa budem môcť vrátiť k vlastnej nezávislosti vo štvrti Marais, len pár

staníc metra od nášho nového domova. Prečo sa mi teda zdá návrat „domov“ ako krok zlým smerom?

Tichučké ťuk-ťuki-ťuk na presklené dvere mi pretrhlo tok myšlienok. Louis, ktorý bol ešte stále nahý, vyskočil z postele a šiel Ysiamovi otvoriť. Ledva som si stihla prehodiť cez seba prikrývku. Lenže tá v ostrom svetle aj tak presvitala. Hotelový poslíček vošiel, evidentne v rozpakoch. Obligátne sa usmieval.

„Dobrý deň, slečna Elle,“ pozdravil ma veľmi úctivo. Ako zvyčajne. V ruke držal veľkú cestovnú tašku.

„Dobrý deň, Ysiam. Poďte ďalej.“

Okrem Sophie patrila tento mladý muž zo Srí Lanky k naj dôvernejším ľuďom z môjho okolia. K tým, ktorých som veľmi rada vídala. Skutočnosť, že sa teraz objavil v izbe číslo dva, sa mi videla celkom prirodzená.

Vďaka jeho priateľstvu som si uvedomovala, že Hotel des Charmes nepochybne najviac spĺňa moju predstavu domova, aj keď v prípade hodinového hotela môže toto tvrdenie vyznieť dosť čudne, priam nemiestne.

Ysiam vybalil z tašky veci, po ktoré ho Louis poslal domov, a starostlivo ich rozvešal na operadle stoličky. Louis mu za službičku zaplatil a Ysiam sa s chápaným úsmevom vzdialil.

Môj muž sa rýchlo obliekol. V košeli a letných ľanových nohaviciach bielej farby, ktoré pripomínali slnko, sa postavil pred posteľ a hlasom imitujúcim spevavý prízvuk hotelového poslíčka mi oznámil:

„Keby sa slečne Elle ráčilo sprevádzať ma na môj zámok...“

Chytil ma za ruku, prudko si ma pritiahol k sebe a uchopil za boky. Prstami si overil, ako sa zmenilo telo, ktoré patrí len jemu.

Ak by mohol niekto presne popísať, ako sa za ten čas vyvinulo, bol by to práve on. Zažil ma najskôr baculatú, potom drobnejšiu, s viac napätou pokožkou, a teraz rozkvitnutú v dospelú ženu. Zaboril nos do priehlbinky na mojej šiji a zhlboka nasal moju vôňu. Ako by to bola droga.

„Zbožňujem arómu tvojej pokožky, keď z nej vyprchá parfum...”

„Ja viem... Voniam božsky,” odvetila som trochu naivne.

Lež z jeho naliehavého pohľadu som vyčítala, že to myslí smrteľne vážne. Rukou mi prešiel hore – od ritky až k zátylku. Nežne ho stisol.

„Myslíš, že by si ho mohla prestať používať?”

„Parfum?” zvolala som.

„Áno... Aby som cítil tvoju prirodzenú vôňu. *Teba*.”

Pozrimeže, kam až zašiel vo svojich rozmaroch. Zase voľajaká skúška? Včera v noci mi medzi týmito stenami sľúbil, že ich má pre mňa pripravených ešte niekoľko.

Aj tentoraz som na jeho návrh reagovala s ľahkým nadhľadom.

„Drahý pane, aby ste mi zabránili používať parfum, to by ste ma k tomu museli prinútiť.”

„Dobre. Presne to sa chystám urobiť,” odvetil. Konečne začal žartovať aj on. „Povedzme, že to je môj plán na najbližších päťdesiat či šesťdesiat rokov. Vyhovuje vám to?”

„Hm,” odvetila som a pousmiala som sa. „Znie to síce pekne, ale zatiaľ parfum používať budem.”

Po niekoľkých vášnivých bozkoch do mňa vnikol – postojacky a oblečený, len si vyslobodil úd z rozopnutého rázporku. Tieto spontánne rýchlovky mám nesmierne rada. Nikdy nám spo-

lu nie je tak dobre, ako keď nečakaným túžbam necháme voľný priebeh.

Napokon ma skúsene obrátil, položil na brucho a oprel o okraj postele – kolenami som sa takmer nedotýkala zeme. Kľakol si za mňa a ja som vzápätí pocítila, ako mi jazykom vnika do brázdy, ako ním jazdí od ritky k mačičke. Mokrou, chvejúcou sa špičkou preťahoval obe dierky. Keď ma potom rukami uchopil za zadok, očividne zatúžil po čomsi viac. Postupne do mňa vsúval prsty, jazyk i nos a ja som sa mu nedočkavo, vlhko otvárala dokorán. Moje pohlavie, či skôr *naše* pohlavia, sa premenili v DNA nášho vzťahu, a my sme sa k nej vracali v každej dôležitej etape nášho príbehu.

Nikdy sme nezostavili zoznam našich najobľúbenejších polôh, ale pozícia zozadu k nim nepochybne patrila. Louis to inštinktívne vycítil, keď mi pred rokom, teda v čase, keď bol pre mňa len prenasledovateľom bez tváre, poslal nasledovnú anonymnú poznámku: „Pri pozícii zozadu dosiahnem orgazmus ľahšie ako pri iných polohách... Práve preto, že je taká živočíšna.“ Od našej prvej noci sme si túto polohu zamilovali. Obaja.

Napodiv však do mňa tentoraz nevníkol hneď. Úd, orosený túžbou, so šialene napätou uzdičkou, nechal túlať sa okolo mojej vagíny, ťuкаť mi na perineum a otvorené pysky. Keď videl, ako sa môj smäd mení na utrpenie, evidentne pocítil uspokojenie... Potom som to už ďalej nevydržala a úpenlivo, bez okolkov zaprosíkala:

„Daj ho tam... No tak, daj ho tam... Prosím!“

Pomaličky ho začal do mňa vsúvať, s rozkošou anglického dandyho, ktorý si naťahuje rukavicu a vychutnáva pocit, čo mu postupné prenikanie môže priniesť. Potom, ako keby som ho do

seba vtiahla, posledným kratučkým pohybom vyrazil vpred. Nebol v tom ani náznak vypočítavosti. Podobne ako včera večer v aute, aj teraz nechal úd chvieť sa v mojich hlbínach, len kúsok od krčka maternice. Každý Louisov krč mi masíroval rozochvenú sliznicu, v mojej mačičke prebúdzať tie najvzdialenejšie zóny. Môj muž však rýchlo zmenil tempo, jeho pohyby tam a späť sa stávali pravidelnejšími, pribojnejšími. Jeho tetovanie na podbruší sa pri každom príraze pritíslo k mojim polovičkám. Dnes si už nemyslím, že vo mne táto poloha prebúda šelmu. Len spôsobuje, že zabúdam na to, kto som, že sa mením na živočícha vnímajúceho výhradne rozkoš. Rada sa vystavujem tým najšialenejším útokom.

Záverečné zrýchlenie vyvolalo taký prechod do inej tóniny, aký som ešte nezažila. Nedokázala som zadržať dlhý prenikavý výkrik – kričala som počas celého spoločného orgazmu.

Bol to výkrik na rozlúčku s Hotelom des Charmes, akési bezstarostné zbohom, pozdrav nášmu manželskému životu.

Návratu na rue de la Tour-des-Dames som sa obávala. Veď sme sa tam mohli stretnúť s Davidom. Moje obavy sa ukázali ako zbytočné; dnes podvečer bola ulica prázdna, momentálny pokoj rušilo len Félicitino vyhladované mňaukanie.

„Pod' sem, miláčik!“ šepala som a moju chlpatú pradúcu guľôčku som vzala do náručia.

Môj švager David sa neobjavil od chvíle, čo mi pripravil pascu v Hoteli des Charmes, a bezmála ma tam nechal znásilniť svojim najatým zvrhlíkom!

Na jednej strane som sa desila toho, že sa tu zjaví, no na druhej strane som horela túžbou vyrovnáť si s ním účty za ten večer i za to, ako sa chcel pomstiť Louisovi. Príkazy napomádovaného advokáta Jeana-Marca Zerkiho však boli v tomto ohľade jasné: ak si chceme udržať prevahu nad protivníkom, musíme sa od neho držať ďalej. Iste, komplikácia spočívala v tom, že David je naším susedom. Okrem náhodných stretnutí sme sa teda museli akýchkoľvek provokácií vyvarovať.

Aj keď sme Davida mohli pekne-krásne ignorovať a jeho meno nevyslovovať nahlas, nemohli sme ho vymazať z povrchu zemského. Pripomínalo nám ho množstvo vecí, vrátane pošty, čo sa hromadila na poličke vedľa vchodových dverí. Medzi obálkami a prospektami som si všimla logo a obálku časopisu *Ekonom*, ešte zabaleného vo fólii. Týždenník, pre ktorý pracoval François Marchadeau, vychádzal pravidelne každú stredu, ale predplatitelia ho dostávali už v utorok. Číslo, ktoré som držala v ruke, teda prišlo dnes ráno. Čerstvo vytlačené a zabalené. Na prvej stránke prilákala moju pozornosť upútavka uvedená v rámečku v krikľavej červenej farbe. Takmer som zhĺkla od úžasu.

Barlet: Denník skazeného dieťaťa!

Horúčkovo som roztrhla obal a listovala dovtedy, kým som ne-
natrafila na svoj stĺpček. Tak veľmi som sa ponáhľala, že som roz-
trhla stránku s reklamou kozmetiky pre zrelé ženy, ktorej tvárou sa
stala istá starnúca hollywoodska hviezda.

Konečne som stĺpček našla. Plné tri stránky s veľkou Davidovou fotografiou. Nevedela som, či mám začať podupkávať nohou od pýchy, či od zlosti. Článok mi otváral bránu medzi elitu a aký-

koľvek dvadsaťštyriročný žurnalistický učeň by ho považoval za čosi ako zasvätenie. Lenže tým, že Marchadeau uviedol Davidovo meno, porušil našu dohodu. Dal prednosť malej osobnej pomste pred Louisovými a mojimi záujmami. Dôkazom sa mi stal titulok z prvej stránky. Marchadeau sa snažil pošpiniť obraz generálneho riaditeľa Barlet Group v najkritickejšom okamihu Davidovej kariéry. *Denník skazeného dieťaťa!* To sa teda poriadne vzdáľuje od neutrálnej formulácie, čo mi prisľúbil. „Súkromný život absolventa Polytechniky. Alebo čosi také,“ povedal mi vtedy.

Jediné, čo z našej dohody rešpektoval, bol môj pseudonym. Émilie Lebourdaisová. Vybrala som si ho natruc Davidovi. V súvislosti s Barletovcami mu musí byť jasné, kto je v skutočnosti autorom denníka. Veď kto iný by mohol poznať toto meno spojené s jeho minulosťou a disponovať toľkými pikantnými historkami o jeho živote, o živote veľkého šéfa?

„Čo to čítaš?“ spýtal sa ma Louis z diaľky.

„Hm, nič...“ odvetila som. „Politické komentáre v *Ekonomé*.“

Louisovi som o článku nepovedala, a vzhľadom na to, aké obrátky celá záležitosť naberala, som o jeho reakciách nemala najmenších pochybností. Časopis som zbabelo zavrela a strčila do kôpky magazínov.

„Tvoj vzťah k starým megalomanským politikom ma nikdy neprestane prekvapovať, miláčik!“ povedal.

Po tejto poznámke ma nechal zaoberať sa vlastnými úvahami. Lenže odkaz na záznamníku pevnej linky znásobil môj strach a priľákal jeho pozornosť.

„Dobrý deň, Annabelle...“

Hneď som spoznala hlas Davidovej asistentky Chloé. Vrhla som sa k záznamníku a stíšila zvuk na minimum, no zlo už spáchané bolo. Louis sa vrátil z haly.

„Čo len od nás môže chcieť táto osoba?“ čudoval sa.

„Pst!“ sykla som a doplnila to rozčúleným gestom.

Už som mu nemohla zabrániť načúvať, a tak som si to aspoň chcela vypočuť.

„David ma poveril, aby som vám zavolala kvôli tomu článku v Ekonomé...“

Louis užasnuto zagúľal očami. „Článok?“ naznačili jeho pery. Nechcel prerušiť sekretárkin hlas.

„Chcel by sa s vami stretnúť...“

„Neprichádza do úvahy,“ zamumlal Louis a odmietavo zamával ukazovákom.

„Nechcem vás znepokojovať, ale dnes ráno som začula časť rozhovoru s jeho advokátom, doktorom Boffordom... A ten uvažuje o trestnom oznámení za ohováranie.“

V jej sebaistom tóne som rozpoznala i štipku zadostučinenia. Musela mať radosť, že ma jej šéf bude žalovať, veď som si ju dovolila vydierať kvôli sexuálnej orientácii.

„Tejto nepríjemnosti sa ešte dá zabrániť, ale musíte sa s Davidom bez meškania stretnúť. Ďakujem, že mi zavoláte, hneď ako dostanete môj odkaz. Dohovoríme spolu vašu schôdzku s Davidom.“

„Tak preto si sa tvárila tak záhadne? Kvôli tvojmu článku v tomto braku?“ povedal Louis, keď odkaz skončil. Jeho tón bol oveľa odmeranejší.

„Nie je to tak, ako si myslíš... Vôbec to tak nie je.“

„Nemyslím si nič, ale bol by som rád, keby si mi to vysvetlila. Len ti chcem pripomenúť, čo nám radil Jean-Marc: až do pojednávania čo najmenej kontaktov s nepriateľskou stranou.“

Napomádovaný Zerki sa pred niekoľkými dňami, keď sme sedeli pri poháriku na terase kaviarne TrésOr, vyjadril v tomto zmysle celkom jasne. Hlavne Davidovi nesmieme naznačiť, čo naňho máme – predovšetkým nesmieme spomenúť to famózne ruské video –, vzhľadom na blížiaci sa súdne pojednávanie o Delacroixovej afére a o škandále galérie Sauvage. Pokiaľ súd neskončí, Louisovi stále hrozí trojročné väzenie. To, samozrejme, ospravedlňovalo jeho nervozitu a opatrnosť. Vysvetlila som mu teda obsah dohody, ktorú som s Françoisom Marchadeauom uzavrela. Že napíšem stĺpček o bežnom dni generálneho riaditeľa Barlet Group, a že mi za to Marchadeau poskytne svoje známosti a pomoc pri pátraní.

„Takže moju terajšiu situáciu si vystavila riziku len preto, aby si sa mohla hrabať v minulosti mojej rodiny?“ povedal Louis po chvíli mlčania. Jeho hlas šľahal ako bič.

„Nič som nevystavila riziku. Telefonát od Chloé je obyčajný blaf.“

„Mne sa to tak nejaví...“

„Právne sa nedá dokázať, že som ten článok písala ja. Ak bude chcieť Davidov advokát zaňho niekoho popoťahovať, musí osloviť oficiálneho zástupcu *Ekonomá*.“

„Bofforda poznám dobre. Stavím sa, že oznámenie, ktorým sa vyhráža, už určite podal. Je ako pes, stačí mu hodiť kosť a hneď sa do nej zahryzne.“

Ako keby Félicité pochopila, že hovoríme o psovi, pribehla a začala sa nám obtierať o nohy – najprv Louisovi, potom mne.

Chcela som ju zahnať, lebo som videla, že Louis len s ťažkosťami krotí hnev, no on ma jemne chytil za ruku.

„Smiem sa ťa spýtať...“

Zdalo sa, že váha. Báľ sa vari mojej odpovede?

„Na čo?“

„Čo Marchadeau vysnoril?“

Takže Louisa toto pátranie predsa len zaujíma. Aj keď sa mojim otázkam vždy vyhýbal a bez hanby klamal o vlastnej minulosti.

Možno je to len známka toho, že sa začína nasmelo otvárať. Možno sa chce so mnou konečne podeliť o svoje posledné tajomstvá – teraz, keď z nás manželstvo urobilo jednu bytosť. Alebo sa chce uistiť, že stojím – spolu so svojím komparzom – stále na jeho strane, že ho nemôže ohroziť nič z toho, čo sme v poslednom čase vypátrali...

„Nevysnoril nič, čo by si už o Émilie a Davidovi Lebourdaisovcoch nevedel.“

Tie mená a priezviská som zvolila naschvál. Louis zachoval kamennú tvár, ani sa nepohol. Jeho mlčanie sa však rovnalo priznaniu.

„Alebo nič, čo by si už aj tak nevedel,“ pokračovala som a siahla do kabelky po mobil.

Rýchlo som niekoľkokrát klikla palcom a otvorila posledné odkazy, ktoré mi Marchadeau poslal zo Saint-Malo: fotografiu viačného stromčeka u Lebourdaisovcov a formulár Émiliinho prijatia do Saint-Broladre.

„No a... Čo mám k tomu dodať?“ povedal s kamennou tvárou.

„Neviem. Ty musíš vedieť... Ide predsa o tvojho nevlastného brata a o tvoju veľkú lásku z mladosti.“

Posmešne sa usmial, akoby chcel moje posledné slová od seba odohnať.

„Čo je?“ naliehala som. „Predsa to nemôžeš brať takto.“

Zahľadel sa na mňa dosť zvláštne. V jeho pohľade sa striedala neha s výčitkami. Ako keby všetko, čo som mu práve prezradila, v ňom vyvolalo úľavu, no zároveň ako keby som ho tým ponížila.

„Ale môžem...“ odvetil napokon potichu. „Môžem.“

„Veď si ju miloval.“

„Áno,“ znovu prisvedčil.

„A nevadí ti, že ju oslovujem priezviskom? Mám ju radšej volať Aurora?“

„Nie. O to nejde.“

Len tak to v ňom vrelo. Rozpoznala som to z krčovitého chvenia svalov okolo úst. Na čele a okolo očí sa mu zjavili drobné vrásky.

Ako keby mu voľajaká vnútorná sila bránila vyriečiť slová, ktoré by ho konečne oslobodili. Jeho duša bola zamknutá. No kto vlastní kľúč?

„Tak čo? Stále ju ešte miluješ?“ spýtala som sa.

„Samozrejme, že nie!“ vyhrkol.

Vzápätí sa však ovládol, chytil ma za boky a elegantným pohybom tanečníka tanga si ma pritiahol k sebe.

„Ty dobre vieš, *koho* dnes milujem.“

„Jej dvojníčku?“ odvážila som sa spýtať. Túžila som, aby mi to celé vysvetlil.

„Nemôžem ti klamať. To som si myslel vtedy, keď som ťa našiel... Lenže s ňou som ani zďaleka neprežil to, čo prežívam s tebou.“

Prvýkrát sa predou mnou zmienil o Aurore ako o dôležitej súčasti svojej minulosti.

„Naozaj?“

Chvíľu hľadal slová, potom sa mu blysko v očiach a povedal:

„Auroru som nikdy do ničoho nezasväcoval. Nikdy som s ňou nestrávil rok zavretý v Hoteli des Charmes, nikdy som sa s ňou nemiloval vo dne v noci. Nikdy som s ňou nezdílel vášň k písaniu tak, ako to robím s tebou...“

Zoznam všetkého, čo nás spája, je presvedčivý. Napriek tomu som sa neprestávala trápiť, že som len mladšou a zaujímavejšou dvojníčkou...

„Ak ťa náš vzťah tak veľmi naplňa, potom nemáš dôvod hnevať sa na Davida.“

„Áno... Presne, ako vravíš. Len sa bránim jeho útokom. Len čo bude po súde, myslím, že my dvaja spolu definitívne skončujeme.“

Nemohla som sa ubrániť myšlienke, že obaja majú *vlastnú* verziu o tej istej žene.

Ak sa ale Louis chystá zakopať vojnovú sekeru, v Davidovej ofenzíve sa rovnaký pacifizmus identifikovať nedá. Čo na nás ešte chystá? Na okamih som si spomenula, ako ma v tej čiernej izbe vyfotografoval – nahý, rozťahnutú. Prinútila som sa túto spomienku zahnať.

„A od teba,“ povedal a nežne ma pobozkal na čelo, „očakávam rovnakú neutralitu. Prestaň sa hrať na Sherlocka Holmesa.“

„Škoda. Táto úloha ma začínala baviť,“ pokúsila som sa o žart.

„Myslím to vážne, Elle. Aurora je Davidova biologická sestra. Kedysi sme sa kvôli tomu zvykli hádať. Ešte žije a rozhodla sa pre život v ústraní... Tým celý príbeh končí. Nemá zmysel vracáť sa k nemu. Súhlasíš?“

Tým vraj celý príbeh končí. To by som teda rada videla! Prečo potom Armand chodí na Orleánske námestie? Aký je podiel Émilie – Aurory v akciovej spoločnosti riadiacej Hotel des Charmes? Bola agentúra Belles de Nuit založená len preto, aby našla Aurorinu dvojníčku, teda mňa? Iniciovala jej založenie sama Aurora? A čo tá dohoda, ktorú medzi sebou evidentne uzavreli bratia Barletovci, aby ju nechali zmiznúť z povrchu zemskeho? Aj teraz som však vlastným pochybnostiam nasadila náhubok a bozkom potvrdila *status quo*. Louisa som spacificovala perami. Udušila som tak slová, čo by mohol vyrieť.

2.

10. júna 2010

Hneď nasledujúci deň po návrate na rue de la Tour-des-Dames som pocítila túžbu odtiaľ vypadnúť. Louis sa správal nesmierne pozorne a nežne a snažil sa, aby som si jeho dom i manželský život zamilovala. Napriek tomu som šialene túžila po nezávislosti a slobode. Tie mi však žiaden z jeho zaľúbených prejavov nemohol nahradiť. Jeho ruky ma objímali nežnejšie, než som kedy mohla dúfať, no keď sa okolo mňa zovreli, pripomínali mi zvieraciu kazajku, ktorej som sa chcela aspoň na chvíľu zbaviť.

A ak som sa dočasne zmierila s prímerím, nechcela som sa premeniť na Auroru.... Na krásnu väzenkyňu v cennej schránke plnej drahých kameňov, histórie a tajomstiev.

A tak som pod zámienkou hľadania práce na plný úväzok – čoho si trvalejšieho než moje články pre *Ekonomá* – chodievala von. Louis si, naopak, vôbec nedokázal naplánovať pracovnú budúcnosť. Keďže problémy so súdom neboli ani zďaleka zažehnané a on i naďalej zostával objektom očierňovacej aféry, ktorú proti nemu rozpútal David prostredníctvom Antoina Goberta, jeho aktivity z pozície majiteľa galérie sa ocitli na mŕtvom bode. Galéria Barlet-Sauvage asi neotvorí brány celé mesiace. Louis bol z toho skôr mrzutý, než znepokojený.

„Vieš, s náhradou škody, ktorú pre mňa vymohol Zerki po prepustení z Barlet Group, vystačíme do konca života, o peniaze sa starať nemusíme,“ tvrdil mi s istotou, že rovnako ako on, aj ja sa budem tešiť pohodlnej záhaľke, ktorú tak veľmi miluje.

Neklamal. Náhrada za vyhodenie z práce, ktorú mu v Barlet Group vyjednal advokát, nám skutočne umožňovala žiť v najluxusnejšom ústraní. A ak by sme to tak cítili, pracovať sme skutočne nemuseli.

Tak či onak, ja som túto situáciu predvídala už dávno, a to, čo by ostatní privítali s nadšením výhercov lotérie, sa v mojom prípade rýchlo zmenilo na zlatú kľietku.

Našla som si dokonalé alibi, aby som z nej mohla uniknúť.

„Pre teba je to jednoduché... Si zvyknutý vyhrávať bez boja. Lenže ja nie som takto vychovaná. Aj keby to malo stačiť len na večeru v reštaurácii, aj tak by som si chcela na to zarobiť vlastnou prácou. Rozumieš?“

„Myslím, že áno... Dokonca som presvedčený, že by som na tvojom mieste reagoval rovnako.“

„S tebou to nemá nič spoločné,“ dodala som a nežne som mu chrbtom ruky pohladila strnisko.

„Robím to kvôli sebe... Kvôli mame,“ šepla som.

Na zmienku o Maude reagoval zamračením a *in extremis* zadržal zraňujúcu poznámku: tvoja matka je mŕtva, Elle. Prečo sa na ňu stále odvolávaš? Prečo sa viac nespoliehaš na vlastný názor?

Lenže namiesto toho, aby som si hľadala prácu, som sa túlala po krčmičkách v okolí. Vychutnávala som si teplú jar, vystavovala

sa na terasách slnečným lúčom a porovnávala kvalitu Monaca, čo mi servírovali. Striedala som stolíky i ulice. Tak som sa pomaly prepracovala až k severnej hranici obvodu, na bulvár des Italiens. Moju pozornosť prilákal plagát nad vchodom do kina: *Neznáma z Paríža*. Viac ako názov ma však zaujal podtitul. Vyvolal vo mne spomienky a ja som sa vrátila do minulosti. *Minulosť zabila jej prítomnosť*. Bol to onen retrofilm, ktorého nakrúcania som sa minulý rok stala svedkom pri stanici metra Saint-Georges, keď som šla na schôdzku do Hotela des Charmes. Tento plagát som videla prvýkrát pred niekoľkými týždňami.

Zápletky sa mi videla dosť slabá, a keby ma nezaujali scény nakrútené v reálnej lokalite Nových Atén, určite by som odišla ešte pred koncom filmu. Zvláštnou zhodou však bolo, že šlo o príbeh pomsty istej ženy, ktorú po deportácii do Poľska nahradil niekto iný. Keď sa žena zachránila a po vojne vrátila do Paríža, zistila, že jej náhradníčka sa na ňu ponáša, že je jej dvojníčkou. Uvedená žena sa ako vyziabnutý tieň, čo sa vrátil zo sveta mŕtvych, začala potulovať po štvrti a prenasledovať manžela i jeho novú družku. Napokon zradný pár zabije spôsobom, akým počas niekoľkých posledných rokov videla umierať množstvo ľudí: plynom. Zábery, kedysi nakrútené pred mojimi očami, boli zaradené tesne pred koncom filmu. Vo chvíli, keď sa Esther – žena, ktorá prežila koncentračný tábor – chystá vykonať hrozný čin. Vychádza z metra a zamieri na námestie Saint-Georges smerom k ulici Notre-Dame-de-Lorette. Dlhý záber sleduje jej chôdzu. Kamera sa napokon ako žerjav odpúta od zeme, aby zdôraznila naliehavosť drámy.

„Dočerta...”

Vykríkla som nahlas. Kino bolo našťastie z troch štvrtín prázdne.

Ešte po záverečných titulkoch som dlho zostala sedieť na mieste. Nemohla som sa spamätať z ohromenia. Vo chvíli, keď Esther vychádzala z námestia, som bez akýchkoľvek pochybností spoznala ženskú postavu, čo sa mihla v pozadí. Filmári tomu vravia omyly pri nakrúcaní a vešajú ich na svoje internetové stránky. V tomto prípade šlo o chodkyňu kráčajúcu po rue Notre-Dame-de-Lorette oproti kamere. Z tohto uhlu ju bolo možné bez problémov rozpoznať. Aurora...

Takže v ten istý deň sme prešli rovnakou lokalitou – miestom, kde sa nakrúcal film –, a nestretli sme sa... Nebolo to náhodou vtedy, keď jeden z mojich bývalých klientov tvrdil, že ma videl?

Odteraz už nemôže nikto tvrdiť, že si vymýšľam. Na konci filmu je hmatateľný dôkaz, že v júni 2009 Aurora ešte vždy žila.

„Prečo rozprávaš tak potichu? Si v kostole alebo čo?“

„Som v kine, Soph.“

„V kaviarni Antiquaires o dvadsať minút, dobre?“

„O desať... Nie som ďaleko.“

Roky bežali, no náš obľúbený stánok sa nemenil. Stále tu vládla atmosféra žoviálnosti a zberateľských vášní. Dnes sa tu zišli milovníci starých hodín, ktorí sa chystali na aukciu do siene Drouot. Bola to skupinka päťdesiatnikov, všetci mali guľatučké brušká a tvídové sáčka. Spomenula som si na Rolexky, ktoré som v jednom blízkom obchodíku takmer kúpila Davidovi.

Sophia už sedela za stolíkom, mala pred sebou kávu, zo šálky sa parilo. V jej prípade bol skorý príchod dosť neobvyklý. Už som sa na ňu chystala vychrliť, čo som zistila v kine, no ona ma predbehla a so smutným pohľadom a zamračenou tvárou mi zvestovala:

„Fred dostal padáka.“

„Ups... To mi je ľúto.“

„Nie až tak veľmi ako mne.“

Ale áno, bolo mi to rovnako ľúto ako jej, lebo za túto nespravodlivosť som mohla ja. Len čo ma prepustili z BTV, Fred Morino, ako môj bývalý priateľ, sa ako prvý ocitol na zozname ďalších kandidátov na vyhodenie. Až doteraz sa nedialo nič. Všetko sa zmenilo vtedy, keď som ho poverila, aby sledoval informatika Yvesa, ktorého najal David, aby sa nabúral do Louisových e-mailov. Vtedy, keď ich odhalili. Tento džob som Fredovi zohnala ja a teraz som ho on pripravila.

„Jeho kamoša Franckyho tiež vyrazili,“ dodala Sophia.

„Uviedli nejaký konkrétny dôvod?“

Zneužitie funkcie a použitie podnikových informácií na súkromné účely. Vážne porušenie pracovnej morálky. Žiadne odstúpné, žiadne príspevky v nezamestnanosti. Celkom nič. Fred a Francky sú hotoví.“

Vypila kávu na jeden dúšok, na dne šálky ostalo trocha usadeniny. Mohla som z nej vyčítať budúcnosť. Nebolo to nič príjemné.

„Nemohol si Fred za ten rok, čo tam bol, niečo našetriť?“

„Fred? Blázniš? Poznáš ho rovnako dobre ako ja. Od prvej výplaty vrážal všetko do motorky. Úprimne – horšie to už dopadnúť nemohlo...“

„Takéto veci,“ pokúsila som sa aspoň trochu zmierniť jej bolesť, „zriedka dopadnú dobre.“

„Máš pravdu. Lenže tentoraz... Tentoraz to fakt prišlo v najnevhodnejšom čase.“

„Čo tým chceš povedať?“

Sophia sa pohrávala s neposlušnými kučerami, neprítomne hľadela von cez presklenú stenu. Napokon sa sklonila nad porcelánovú šálku, v ktorej ostal zvyšok kávy. Takáto ostýchavosť sa na ňu veru nepodobala.

„No, povedzme...“ začala, ale s odpoveďou si dávala načas. „Vieš, Elle, nie som si istá, či chcem s Fredom pokračovať. Lenže vzhľadom na to, čo sa mu stalo, ho nemôžem teraz vyhodiť.“

„Čože?“ zvolala som. Pritiahla som tak pohľady niekoľkých pretučnelých zberateľov. „Myslela som, že vy dvaja sa k sebe výborne hodíte.“

„Veď hej, hej... Vlastne, najmä on sa hodí ku mne.“

Z jej výroku som cítila Fredovu povahu, veď som s ním istý čas chodila. Mal tak málo sebaistoty, že partnerku dusil vlastnou prítomnosťou i pozornosťami. No a niekedy to robil neuveriteľne nešikovne.

Takisto som však dokonale poznala Sophiu, a tak som za jej predčasnou kapituláciou podvedome vytušila iný dôvod.

„Je tu ešte... Je tu niekto iný?“ spýtala som sa. „Mám pravdu?“

Súhlasne, no rozpačito prikývla. Nič viac. Myslím, že to bolo vôbec prvýkrát, keď rovno pred mojimi očami vyzerala ako malé dievčatko, ktoré pristihnú pri chybe. A ja som sa cítila ako jej ma-mička.

„Nepovedz, že je to ten chlap z hotela. Ten, s ktorým sa schádzaš potme.“

„Uhm... Je,“ prisvedčila. Tvárila sa čoraz zahanbenejšie.

„Pozri, Soph, nevybuduješ si predsa vzťah s mužom, s ktorým si to rozdávaš dvakrát za mesiac a nepoznáš jeho identitu. Veď to môže byť hocikto.“

„Ja viem,“ pípla. „Lenže je to silnejšie než ja. Zakaždým, keď mi zavolá, ho nechám deň či dva dusiť sa vo vlastnej šťave... Nakoniec však povolím. Nedokážem naňho nemyslieť.“

„Čo je na ňom také mimoriadne?“

Od chvíle, keď mi ho spomenula prvýkrát, ubehlo osemnásť mesiacov. Tento zvláštny vzťah vydržal zo všetkých jej vzťahov za posledných desať rokov najdlhšie. Ten muž svojím spôsobom v Sophiinom nestabilnom živote fungoval ako citová is-tota.

„Najhoršie je, že vôbec neviem, kto to je... Veď to môže byť to-tálny idiot. V každom prípade, chlap, čo si platí dievča, aby s ňou spával potme, a nikdy ju pri tom nevidí, musí byť magor.“

Pozrimeže. Sophiu, ktorá zbierala vibrátory, robila striptérku v peepshow a prisahala na sex, zrazu uráža správanie, ktorého láka-vú zvrhlosť si predtým vychutnávala. Túto zmenu som vnímala ako dôkaz jej vzťahu k neznámemu mužovi.

„Ja neviem... Predpokladám, že má rovnaké fantázie ako iní ľu-dia. Koniec koncov, to sa ti vždy páčilo, či nie?“ pripomenula som jej.

„Áno, páčilo... Lenže zároveň ma to aj desí. Prostitúcia je jedna vec, ale zaľúbiť sa do chlapa, ktorý si ťa platí...“

„Tak sa s ním teda prestaň stretávať.“

„Si hluchá alebo čo?“ rozčúlila sa. „Práve som ti povedala, že mu nedokážem odolať. Ten chlap sa mi dostal pod kožu viac než všetci muži, s ktorými som kedy spala.“

„V tom prípade to nechaj na mobil.“

„Prosím?“

„Spýtaj sa Freda. Keď som bola na fakulte, prenasledoval ma istý spolužiak. Fred mi do telefónu nainštaloval takú šikovnú vecičku. Filtrovala volajúcich, ktorých som nemala v kontaktoch. Dotieravca som sa zbavila raz-dva.“

Súhlasne zažmurkala a bez váhania sa toho chytila.

„Dobre teda... Ale čo ak ma bude prenasledovať aj tak?“

„Bože, Soph! Vie, ako sa voláš? Vie, ako vyzeráš?“

„Nie,“ pripustila. „Máš pravdu. Rebecca mi sľúbila, že aj keď zorganizuje našu prvú schôdzku, moju fotku mu neukáže. Vlastne to tak sám chcel. Vzrušovalo ho to.“

„Tak vidíš, nemáš sa čoho báť... Použiješ Fredov zázračný program a zbohom, zbohom, pán perverzák!“

Na perách sa jej zjavilo čosi ako úsmev. Potom náš rozhovor prerušil môj smartfón. Na displeji sa ukázalo meno François Marchadeau. Vymenili sme si zopár slov a dohodli sa, že sa stretneme v Antiquaires. Videl sa mi dosť nedočkavý.

Keď som už Sophii povedala o dohovore s novinárom, nastal čas, aby som jej prezradila všetko. Začala som tým, že som jej ukázala článok v *Ekonomé*, potom dve zdrvivúce esemesky od Marchadeaua. Nakoniec som jej povedala o dohode ohľadom môjho pátrania, ktorú som uzavrela s Louisom.

„Hm...“ zamyslela sa. „Nepochybujem, že tá Louis úprimne miluje a že chce dať do poriadku vzťahy s bratom. Ale...“

„Ale?“ pobádala som ju.

„Ale podľa môjho názoru nie je ešte všetkým prekvapeniam koniec, moja milá.“

Podľa nej bolo najpodozrivejšie to, že bratia Barletovci nepokračovali po Aurorinej fiktívnej samovraždy v normálnom živote.

„Úprimne, ty im to zhltnáš? Nechajú dievčinu zmiznúť, zatvorila ju do luxusného bytu, zahladia všetky stopy jej existencie, a po celý čas nenaviažu iný vzťah? To neobstojí ani na sekundu. Alebo ti klamú o príbehu svojej lásky za posledných dvadsať rokov, alebo sa s ňou ďalej stretávajú.“

„Možno“, pripustila som Sophiinu hypotézu zo strachu, že môže mať pravdu.

„Chápeš, čo tým myslím, nie? Že jej nenosia len poštu či kytice...“

„Chápem.“

„Dočerta! Nemôžem uveriť, že by David spával s vlastnou sestrou... Vari nikdy nepočul o inceste?“

Aby som túto predstavu zahnila a tému uzavrela, porozprávala som jej, ako sa Aurora zjavila v zábere filmu *Neznáma z Paríža*. Ako duch. Chvíľu sme sa rozprávali o nelichotivých kritikách, ktoré film sprevádzali. Potom sa odrazu pri našom stole zjavil François.

„Slečny!“ veselo zvolal.

„François... Prosím, posadte sa.“

Aby čelil teplu, vyobliekal sa ako mestský letný švihák. Tieto veci som už na ňom videla – ľahkú košeľu a biele ľanové nohavice. Na hlave mal slamený klobúk.

„Či vlastne, chcel som povedať, slečna...“

Obrátil sa k Sophii a krátko po nej skĺzol pohľadom. Potom sa vrátil ku mne.

„A vo vašom prípade už pani. Odteraz...“

Takmer som zabudla, že som ho očami zakalenými práškami zahliadla na našej svadbe medzi hosťami.

Ako tak predou mnou postával, podľa trochu červenej tváre som vydedukovala, že sa asi opaľoval. V Bretónsku muselo byť nádherne.

„To je pravda, už som pani!“ zvolala som. „A vy dvaja sa zaiste poznáte! Stretli ste sa predsa na mojej svadbe!“

„Dokonca sme spolu tancovali diabolský rock,“ nadšene prehľasil Marchadeau.

Zdalo sa, že Sophia jeho nadšenie nezdieľa. Uspokojila sa len s nebadateľným kývnutím a krivým úsmevom. Nikdy som ju nevidela takú rozpačitú, takmer vylakanú.

Čo sa vlastne po našom rýchlom odchode dialo na svadbe? Do koľkej trvala svadobná hostina? Louis mi toho veľa nepovedal. François mi už pri prvom stretnutí v kaviarni Marly vrazil, že sa mu moja priateľka páči – zbadal ju vtedy na displeji môjho telefónu. Rozmýšľala som, či hneď, ako sa zbavil manželských povinností, sa nezačal behom oslavy správať k Sophii... dôverne? Vycítil vari jej hotelle-skovskú minulosť a zaútočil? A nebolo vari pravdepodobné, že by sa Sophia nenásytne vrhla na takú dobrú partiu?

V každom prípade sa moja priateľka zmenila. Počas jediného roka sa zo mňa stala skúsená žena, no a zo Sophie hanblivka.

„Asi ste sa nechceli stretnúť len preto, aby ste vychvaľovali svoje tanečné kvality, pravda?“ zažartovala som.

„Nie, to naozaj nie. Chcel som vám doručiť toto,“ povedal a podal mi bublinkovú obálku.

Vzala som si ju a spýtavo sa na ňu zahľadela.

„Sú to originály dvoch dokumentov, ktoré som vám poslal ememeskou,“ upresnil. „Fotografie rodiny Lebourdaisovcov a protokol o prijatí Émilie do Saint-Broladre.“

Jeho poznámka náhle schladila uvoľnenú atmosféru, ktorá dovtedy vládla v bare. Neistou a takmer trasúcou sa rukou som obálku otvorila. Videlo sa mi, akoby som sa pri dotyku spomenutých dokumentov mohla spáliť. Postupne som ich povyberala. Chvíľu som si ich detailne prezerala – Sophia ma zatiaľ pozorne sledovala –, a potom som ich vrátila späť do obálky.

„Podarilo sa vám zistiť viac o Lebourdaisovcoch a o okolnostiach ich smrti?“

„Nie, na to som nemal čas,“ s ľútosťou privrel ustarostene oči. „Ako viete, musel som sa zaoberať aj časopisom...“

Ukázal na *Ekonomu*, ktorý so svätožiarou vlhkých škvŕn ležal na stole. S Marchadeauovou zradou som sa ešte nezmierila, lenže teraz nebola vhodná chvíľa na vystrkovanie pazúrikov. Veď sa mi ešte môže zísť.

„Ale...“ povedal a omočil si pery v tretinke piva, ktorú pred neho postavili, „videl som sa v Quelmere s vaším priateľom Yvonom.“

Yvon – večne opitý lodný opravár, ktorý mi nalial načierno vyrobenú pálenku a rozprával o okolnostiach nehody Andrého a Hortenzie Barletovcov.

„Naozaj?“ začudovala som sa. „A prečo?“

„Pretože som si nevedel predstaviť, že by zverili kormidlo tak neskúsenému námorníkovi, akým bol Louis. Punktičkár ako André Barlet by to nikdy neurobil. Ani v prípade vlastného syna.“

Rebecca mi už predtým potvrdila, že Louis nevedel kormidlovať motorovú loď.

„No a?“ spýtala sa Sophia, čím prerušila svoje mlčanie.

„Annabelle musela na nášho lodného hrobára zapôsobiť!“ povedal Marchadeau a zoširoka sa usmial. Znova sa v ňom ozval starý zvodca.

„Bol poriadne opitý,“ snažila som sa to zľahčiť.

„Možno. Ale zabudol vám povedať jednu dôležitú vec. Šiesteho júla 1990 sa neuspokojil len s tým, že vytiahol z vody vášho budúceho manžela s pochrámaným kolenom. Z mostíka svojej lode videl, čo sa stalo. Čln letiaci veľkou rýchlosťou, osudný náraz...“

„Čože?“ skočila som mu do reči. „To mi nikdy nepovedal.“

Marchadeau si chlipol piva a pokračoval:

„Ja viem. Ale keď je triezvy, pamätá si všetko. Aj to, čo sa stalo pred dvadsiatimi rokmi. Vyjadril sa celkom jasne. Ten, kto loď riadil, s ňou nenarazil na skaliská náhodou. Všetci miestni ľudia toto miesto poznajú ako vlastné topánky. Nemôžete ho prehliadnuť. Keď bývate vo vile tesne nad skalami, musíte ich z okna vidieť každý deň.“

„Kam tým smerujete?“ sucho som sa spýtala.

„Podľa nášho kamaráta Yvona z Quelmeru čln narazil do skál zámerne.“

Na okamih som stratila reč. Do tváre mi zasvietil osamelý slnečný lúč, no odrazu som vo vnútri pocítila čosi zlovestné.

„Nebola to nehoda, Elle,“ nástojil Marchadeau zamračene. „Bola to samovražda.“

3.

12. júna 2010

Bolesť sa niekedy neposudzuje podľa počtu osudných objavov, čo zametiete pod koberec, ani podľa intenzity rán, čo vám zničia život. Bolesť sa niekedy zhmotní na hodiny, na minúty, na sekundy, na akúkoľvek časovú jednotku, zapichne sa vám do mozgu ako ihla a ako búrka zasiahne to najcitlivejšie miesto.

Bolesť + 1 minúta: ako keby som skamenela. François si vychutnával efekt vlastného odhalenia chápavým pokyvkaním hlavy a Sophia sa celkom očividne snažila nájsť povzbudivé slová, čo by mi pomohli spamätať sa z ohromenia. Márne. Nič nemohlo zabrániť tomu, aby sa vo mne nezačali rozvíjať tie najtemnejšie hypotézy. Každá z nich postupne obrusovala obraz môjho manžela. Louis chcel spáchať samovraždu pol roka po Aurorinom zmiznutí.

„Prečo by to robil?“ podarilo sa mi napokon dostať zo seba. „Pretože stratil Auroru? Alebo preto, že sa nedokázal vyrovnáť s tajomstvom, aké naňho v súvislosti s Auroriným zmiznutím uvalil David?“

„Netuším... Ale vaše otázky dokazujú, že mal pravdepodobne viac než jeden dôvod.“

„Ako to myslíte – viac než jeden dôvod? Chcete povedať, že... že existovalo niečo, čo sa netýkalo priamo Aurory?“

„Je to možné,“ prisvedčil a pokrčil ramenami. „Len pripomínam, že v tom čase André označil Davida za jediného dediča Barlet Group. Dal prednosť adoptívnemu synovi pred vlastným... Po takomto popretí práv mohlo Louisovi preskočiť, nemyslíte?“

Na Marchadeauovej tvári sa zjavil letmý úsmev. Vzápätí však zmizol. Napadlo mi, či mu nepôsobí radosť, že mi môže pichať do žíl jed špekulácií. Neviní ma podvedome z toho, že som odhalila výstreľky jeho manželky Cécilie, ktorá ho podviedla s jeho dávnym priateľom?

„Že sa hneval na otca až tak, že sa chcel zabiť spolu s ním, to dokážem pochopiť,“ povedala Sophia. „Ale na lodi bola predsa aj jeho matka. Nezdá sa vám to trochu prehnané?“

Marchadeau na jej otázku hneď neodpovedal, chvíľu sa pohrával s lemom klobúka. Díval sa na ňu so záujmom zmiešaným s uspokojením.

„Kto vie. Hortenzia možno vedela, čo sa manžel chystá synovi spraviť. Možno sa André rozhodol po porade s ňou.“

Bolest' + 1 hodina: v podvečer som sa vrátila do domu slečny Marsovej.

Louis odišiel, no nenechal mi žiadny odkaz. Na policičke vedľa vchodových dverí kľúče od jeho auta neležali. Kam mohol ísť autom? Určite nechystá obhajobu so Zerkim, pretože Zerkiho advokátna kancelária sa nachádza na bulvári Malesherbes, len pár krokov od stanice metra.

Buďme úprimní – cítila som úľavu, že nie je doma. Nebola by som schopná znášať jeho úsmevy, jeho láskania, nebola by som schopná hrať sa na manželské šťastie. Marchadeauove narážky, že Hortenzia sa možno pričiniła o to, že sa jej syn ocitol v nemilosti, mi stále hučali v ušiach. Boli rovnako tiché ako Louisove výčitky na margo môjho vzťahu k Maude po jej smrti.

Louisova matka... Takmer nikdy o nej nehovoril, s výnimkou šiat od Schiaparelliovej, či prsteňa, ktorý som teraz nosila na ruke ja. Ako by Hortenzia bola celkom bezvýznamná, ako by šlo o poslušnú ženušku, čo naveky ostala v tieni mocného manžela. V duchu som sa však pýtala, ako Hortenzia ovplyvňovala osudy svojho manžela a synov. Louis nikdy nič nepovedal, no bolo mi jasné, že za nápadom s Davidovou adopciou stojí ona. Otec môže s niečím takýmto súhlasiť a podporovať to, ale zriedkakedy je iniciátorom. Nedokázala som si však predstaviť Hortenziu ako samicu, čo obeť je najslabšie mláďa. To nezodpovedá jej portrétu, aký predtýmou načrtol Armand a neskôr Rebecca. Majordómus pani Barletovú, naopak, vykreslil ako nárazník medzi vášnivými vzťahmi, medzi jej manželom, Davidom a Louisom. Rebecca tvrdila, že sa Hortenzia snažila ututlať Louisovo podozrenie týkajúce sa spojenia Davida s Aurorou. Aj v tomto prípade sa zrejme pokúšala nastoliť medzi synmi prímerie, dozaista nehuckala jedného proti druhému ako mladých kohútov, ako to pravdepodobne robil André.

Potlačila som túžbu zavolať Louisovi, aj keď ma hrýzla hlboko v útrobach, bubnovala mi v hrudi. Počuť v slúchadle jeho vreľý hlas by pre mňa znamenalo veľkú posilu. Počuť, že ma miluje, aj keby klamal, by znamenalo mnoho. Ale odolala som. A pretože som bola

presvedčená, že sa len tak nevráti, pustila som sa do stránok, čo som napísala za posledné týždne. Chýbal mi čas, aby som text vybrúsila. Okrem toho – keď som niektoré reálne udalosti prepísala do fikcie, začala mi unikať chronológia. Aj keď sú spomienky v mojom živote najdôležitejšie, rýchlo sa vyparujú. Pretože mi ukradli zápisník, ostala mi na poskladanie príbehu len pamäť. Moja pamäť...

„A blog!“ vykrikla som tak nahlas, až som prebudila Félicité, ktorá mi zaspala na posteli medzi nohami.

Kedže David prepracoval hlavné časti intímneho denníka, čo sme celé mesiace písali s Louisom, blog Elle & Louis mi môže poskytnúť chýbajúce čiastočky.

Hneď som si ho otvorila a zistila, že na hlavnej stránke nie je žiadna nová poznámka. Ako keby si webovka dala pauzičku. Uľavilo sa mi. Momentálne teda David na nete nešíri moju fotografiu, ktorú urobil v izbe bez okien v Hoteli des Charmes.

Dala som si načas a prešla všetkými publikovanými zápismi. Bohužiaľ, neboli zoradené podľa autorov, ale podľa logiky témy, takže sa v nich miešali moje poznámky s Louisovými.

Keď som si ich znovu prečítala, uvedomila som si jednu vec. Dlho som považovala Louisove texty za provokáciu určenú na to, aby som sa mu bez hanby odovzdala, aby som oslobodila vlastnú sexualitu. Až dnes som pochopila, že ich písal ako zoznam nápadov a čakal – dúfal –, že sa nimi budem riadiť.

Počas roka, ktorý sme strávili zavretí v Hoteli des Charmes, sme veľkú časť týchto erotických nápadov zrealizovali. Teda neprichádzalo do úvahy doslova a do písmena aplikovať tento katalóg na rozkoš. Priviedlo ma to však k inej myšlienke: ak tento program

predstavuje pre Louisa spôsob, aby som k nemu prišla a sama sa mu odhalila, nenastal teraz čas, aby som prebrala iniciatívu ja? Ak Louis usúdil, že sex je preňho jediným zrozumiteľným jazykom, nemala by som ho teraz použiť ja na to, aby som skoncovala s Louisovým tajomstvom? Nemala by som teraz ja sama vytvoriť zoznam erotických fantázií, ktoré by tieto záhady vyniesli na svetlo božie? Od našich prvých neanonymných schôdzok ma Louis učil, že sex je ako vývojka. Nenastal vari čas, aby som túto vývojku teraz použila?

Tak by som sa možno neutopila v temnotách Louisovho tajomstva. Tak by som ho možno znovu získala, ako som si prednedávnom sľúbila.

Začala som s anonymnou poznámkou, v ktorej bola zmienka o súťažiach exhibicionistických dvojiciach v Paríži. Čo keby som vytvorila mapu miest, kde by sme sa mohli milovať? Louisovi, ktorý tak veľmi túžil vyryť naše emócie do kameňa a dlažby a ktorý pre nás počas svadobnej noci vymyslel cestu autom, by sa to zaiste páčilo.

Vzala som si plán Paríža a rozložila ho na posteli. Vybavená blokom žltých samolepiek som začala zaznamenávať praktiky, pri ktorých sa mi vďaka geografickým či historickým špecifikám zdalo, že zodpovedajú zvoleným miestam. Výber bol občas komplikovaný. Mala som sa stať ženou pred fontánou na nábreží Seiny alebo vo veľkom bazéne v Tuileries? Mala som sa nechať oblizovať až do zbláznenia pred cukrárňou Ladurée na námestí Madelaine alebo pred Rajom bonbónov na rue de la Harpe?

Vďaka lákavým obrazom, aké mi vírili v hlave, na povrch sa čoskoro vyplavil skutočný dôvod, prečo som sa do tejto práce pus-

tila. Ľahla som si naprieč cez mapu, stiahla si džínsy – práve toľko, aby som si mohla strčiť ruku pod bavlnené nohavičky – a začala som sa vášnivo hladiť. Smerom nadol som rozťahla prsty do véčka a poštekli sa klitoris. Ako v požehnaných časoch svojej mladosti. Keď vystrčil hlavičku spod čiapočky, natiahla som druhú ruku a ružovú gombičku som stlačila ukazovákom. Obklúčený zo všetkých strán začal vo svojom domčeku vystrájať; čoskoro mi priniesol záchvat krátkej rozkoše. Podbruším mi preleteli kľče, zadok sa mi křčovito zovrel. Ako ústa morskej príšery. Chvíľu som ostala ležať schúlená do kľbka. V porovnaní s orgazmami, ku ktorým ma priviedol Louis, bol tento krátky a úbohý. Lenže bolo to to jediné, čo som si mohla v danej chvíli dopriať. Skôr ako prejdem k bojovému plánu, ktorý ležal podo mnou.

„Madam? Madam, ste tu?“

Sladučky hlások slovinskej upratovačky, ktorú najal Louis, mi prerušil tok myšlienok. S tvárou ešte červenou od rozkoše som vyskočila z postele a zatiahla si zips na džínsoch.

„Tu som, Johana! Hore.“

Nikdy som si nedokázala presne zapamätať jej pracovný rozvrh, no vždy som sa snažila odísť, keď som si myslela, že ona má prísť. Keď som ju videla, ako po nás upratuje špinu, necítila som sa dobre.

Nedokázala som sa zbaviť starého triedneho komplexu.

„Dobrý deň, Johana,“ povedala som, keď som zišla do haly.

„Dobrý deň, madam.“

„Môžem vás poprosiť o službičku?“

„Áno. Je to pre upratovanie?“

Spýtala sa „je to pre upratovanie“, namiesto „týka sa to upratovania“.

„Nie. Budem niekoľko dní preč a neviem, kedy sa Louis vráti. Dala som Félicité plnú miskú. Mohli by ste jej ju počas mojej neprítomnosti dopĺňať?“

„Ale, samozrejme, madam.“

Len čo som túto maličkosť zariadila, napísala som Louisovi pár slov. Môj odkaz bol stručný, vyprodukovaný v chvate. Nedokázala som totiž hovoriť o láske, keď sa ma zmocňovalo toľko pochybností.

„Počúvla som Tvoju radu. Idem do bytu písať a neviem, ako dlho tam ostanem. Možno niekoľko dní. Dám Ti vedieť. Bozkávam Ťa. Tvoja Elle.“

Bolesť + 2 hodiny: odišla som do svojho bytíku na rue du Trésor.

Nič sa tam nezmenilo. Bol malý, trochu špinavý a neuprataný, ale ja som sa v ňom cítila dobre. Neporiadkom pripomínal môj zvyčajný, rýchlo sa meniaci život.

„Čln narazil do skál zámerne.“ Marchadeauov postulát ma neprestajne prenasledoval. Mohli sme sa naozaj spoľahnúť na reči starého, opitého a zatrpknutého námorníka? Ak hovoril pravdu, prečo mi potom „Yvon z Quelmeru“ podstatnú časť svojho svedectva zatajil? Dlhé minúty som na googli hľadala potvrdenie týchto faktov. Lenže všetky verzie od slova do slova citovali novinové články, ktoré som našla v trezore v Hnedých skalách: Louis pri kormidle – neskúsený – poľutovaniahodné nešťastie.

Pretože som nenašla nič, začala som akosi bez plánu hľadať čosi iné: *Émilie Lebourdaisová* + *Aurora Delbardová* + *hodiny klavíra*. Tentoraz mi vyhľadávač žiadnu odpoveď neposkytol. Aurora dávala prednosť životu v ústraní a tvárila sa, že neexistuje. Predpokladala som teda, že svojich žiakov zháňa inými cestami, možno pomocou Davidových spoločenských stykov.

Bolesť + 3 *hodiny*: rozhodla som sa vrátiť na Orleánske námestie.

V čo som dúfala? Že mi Aurora otvorí dvere dokorán, ponúkne šálku jazmínového čaju, ako to robievala Rebecca, a potom sa mi začne zdôverovať, ako keby sme boli staré kamarátky?

Samozrejme, že nie. Dopredu som vedela, že nová výprava do jej sveta bude zraňujúca a neplodná.

Chvíľu som sa nostalgicky túlala po Nových Aténach, pretože ma s pôvabmi tejto štvrte zoznámil Louis. Na námestíčku som trpezlivo čakala pred číslom päť, až pôjde niekto, kto tam býva. Potom vkĺznem dnu. Tentoraz som bez váhania zamierila k ľavým dverám na prvom poschodí a rozhodným prstom som stisla zvonček. Raz, potom znova a znova. Asi po šiestich pokusoch som si musela pripustiť, čo bolo evidentné. Aurora alebo nie je doma, alebo ma nechce prijať.

Porazene som sa chystala odísť, keď sa otvorili dvere v strede chodby a zjavila sa stará pani, ktorú moje zvonenie nepochybne vytrhlo z nudy.

„Hľadáte slečnu Delbardovú?“

Konečne niekto, kto ju pozná. Bytosť z mäsa a kostí priviedla Aurorin letmý tieň do reality.

„Áno, viete, ja... Zaujímam sa o hodiny klavíra.“

„V tom prípade musíte prísť neskôr,“ povedala mi stará pani, ktorá by sa zaiste dobre vynímala na etikete pohárika osvedčenej marmelády.

„A viete, kedy by som ju mohla zastihnúť?“

„Nie. Odišla krátko po vašej prvej návšteve.“

Aurorin náhly odchod vykazoval všetky známky úteku. Pravdepodobne nechcela, aby som sa vrátila. Bola svojou vlastnou paňou? Alebo poslúchala Davidove príkazy?

Babička marmeládička mi toho už viac povedať nemohla, a tak som sa jej poďakovala, rozlúčila sa a venovala jej úsmev. Chcela som tým zamaskovať sklamanie.

Bolesť + 4 hodiny: prešla som sa okolo galérie.

Na spiatocnej ceste som zašla na rue de Sévigné ku galérii Barlet-Sauvage, ktorá bola podľa rozhodnutia súdu uzavretá už mesiac. Monitory umiestnené vo výklade ostávali beznádejne čierne, vo vnútri sa nesvietilo. Alban galériu zrejme udržiaval v slušnom stave, lebo sprejeri ju neznevážili dehonestujúcimi či nemiestnymi nápismi. Napriek tomu bol tento svätostánok moderného umenia mŕtvy a nič nenaznačovalo tomu, že opäť ožije.

Len čo som sa vrátila do bytu, pustila som si televíziu. Iróniou osudu dávali diskusiu na tému „Sex a umenie, kam to až necháme dôjsť?“ Nesprávna syntax bola zvolená dopredu a cieľom programu bolo upozorniť divákov na údajné zneužívanie umenia. Samozrejme, hlavnou témou diskusie bola aféra Barlet – Sauvage – Gobert a na Louisa, ako na kľúčovú postavu galérie, sa zniesla ostrá kriti-

ka. Ako bežali týždne, ohováračská kampaň, ktorej terčom sa stal, pomaly utíchala, lebo chýbali nové informácie. Lenže ako sa blížil súd, kampaň znovu nabrala obrátky, stávala sa jedovatejšou než doposiaľ.

Po niekoľkých minútach vylievania žlče som televízor vyp-la a zdvihla slúchadlo pevnej linky. Nastal čas osloviť kľúčového svedka.

Bolest' + 1 deň: keď som starého majordóma požiadala o stretnutie, navzdory obvyklej galantnosti sa správal trochu zdržanlivo. A to napriek tomu, že to bol práve on, kto pred mesiacom obnovil naše vrele vzťahy a takmer otcovsky ma objal. Teraz som naňho tak lúbezne naliehala, že nakoniec povolil.

Stretili sme sa napoludnie nasledujúceho dňa v istej preplnenej a nepeknej kaviarni blízko stanice Saint-Lazare. Bola plná ľudí, čo čakali na vlak, a tak sme museli rozprávať nahlas, aby sme sa vôbec počuli. Komunikácia sa zdala obtiažna, najmä pre Armanda, muža v rokoch.

Mal na sebe svoju obligátnu, večne zapnutú vestu a menčestrové nohavice.

„Som šťastný, že vás opäť vidím, Elle.“

Napriek včerajšiemu váhaniu to vyznelo úprimne. Dlaňou som mu zakryla chrbát ruky.

„Ja tiež, Armand.“

Ruku posiatu pečeňovými škvrnami rýchlo odtiahol. Nevedela som, ako začať, a tak som mu položila otázku, ktorá sa mi videla neškodná.

„Hovoríte často s Louisom?“

„Takmer každý deň,“ odvetil po chvíli mlčania.

„Naozaj? Každý deň?“

„Áno... Viete, videl som Davida a Louisa vyrastať. Louisa poznám o čosi dlhšie než jeho brata,“ dodal, aby vysvetlil ich blízky vzťah.

Ak spolu hovoria každý deň, tak mu Louis musel nutne povedať o...

„Rátate s tým, že zostanete vo svojom byte dlho?“ prerušil niť mojich myšlienok.

„To neviem,“ odvetila som, trochu vyvedená z miery, že sa pletie do našich manželských záležitostí.

„Ja len, či by ste sa nemali vrátiť... Louis by to nepochybne uvítal.“

„Ja viem...“ odvetila som melancholicky. „Ale tak otázka nestojí.“

„Ak máte pocit, že pred vami niečo skrýva, mýlite sa. Neskrýva pred vami nič. Len sa vás snaží chrániť. A zároveň nechce skomplikovať vlastnú situáciu s právom.“

Čašníik si poznačil naše objednávky. Toto prerušenie mi prišlo vhod, mohla som tak dostať svoje emócie pod kontrolu.

A tak som si vzala slovo, rozhodnutá klásť otázky, na ktoré som sa chcela pýtať *ja*.

„A čo Aurora? Tú tiež vídate často?“

Nijako zvlášť som ho nevytrhla z jeho obvyklého flegmatizmu.

„Fungujem ako most medzi rue de la Tour-des-Dames a Orleánskym námestím.“

Vyhýbavý spôsob, ktorým chcel povedať, že Auroru navštevuje celé roky. V tejto téme som chcela pokračovať, lenže zdvihol starú traslávú ruky a môj útok zarazil.

„Viac vám už o Aurore nepoviem, Annabelle... Nie som ten, kto by vám mal o nej rozprávať. David alebo Louis to nepochybne urobia, keď nastane správna chvíľa.“

A kedy nastane správna chvíľa? – takmer som vykrikla. Bolo nad slnko jasnejšie, že na hodinách vášnivej žiarlivosti, ktoré v súvislosti s mojou dvojníčkou živia už dve desaťročia, žiadna správna chvíľa nenastane. Prehltna som trpkosť, chvíľu som hľadela do jeho vráskavej tváre a v duchu sa pýtala na pôvod každej vrásky, každého záhybu.

Až potom som pokračovala, už zmierlivejšie:

„Prečo mám pocit, že stojíte skôr na Louisovej strane, než na strane jeho brata?“

„Už som vám to povedal, poznám ho dlhšie.“

„Napriek tomu... Odkedy ste v Davidových službách?“

„Už asi dvadsať rokov.“

Teda odvtedy, čo sa David nastahoval do sídla Duchesnoisovcov, zrátala som si v duchu. Od smrti Andrého a Hortenzie.

„Takže celý ten čas je David vaším zamestnávateľom?“

„To nie,“ vzoprel sa prekvapivo bodro.

„Ako to? Musí to byť predsa David, kto vás...“

„Vravím vám, že nie!“ prerušil ma. „Zamestnáva ma Hortenzia.“

Začína byť senilný?

„Nedívajte sa tak na mňa,“ dodal s úsmevom, viditeľne spokojný, ako to na mňa zapôsobilo. „Hlava mi ešte slúži. Tých dvadsať rokov ma skutočne platí Hortenzia. Krátko pred smrťou trvala na tom, že mi musí zaistiť miesto. Založila na to špeciálny účet. Ak nedôjde k voľajakej katastrofe, som zabezpečený do smrti.“

Mohol sa radovať, ako ma toto riešenie prekvapilo. Na okamih som stratila reč.

„A aké podmienky stanovila?“

„Žiadne, len to, že musím aj naďalej dohliadať na jej synov.“

Jeden detail ma na Armandovom odhalení zarmútil. A tiež trochu spochybnil úprimnosť.

„Takže... máte slabosť pre Louisa. Prečo ste teda súhlasili, že budete žiť s Davidom?“

„Požiadala ma o to ich matka. V čase, keď založila ten účet. Povedala mi, že až tu s Andréom nebudú, mal by som vstúpiť do Davidových služieb.“

„Prečo?“ skríkla som tak nahlas, až sa ľudia pri susednom stolíku obrátili.

„Vždy si myslela, že by mali Davida držať nakrátko.“

Rozprával o ňom ako o divej zveri, ktorú treba strčiť do klietky a drezírovať. Vzápätí dodal:

„A aby bol Louis... pred bratom chránený.“

4.

15. júna 2010

Naučila som sa ešte jednému novinárskemu reflexu: okamžite pozbierať všetky dostupné informácie a nikdy neoddaľovať ani ne-skracovať vzácnu chvíľu, keď prvýkrát nadviažete vzťah so zdrojom. Pretože príležitosť sa už nemusí naskytnúť. Nikdy.

Tešila som sa, že som na blogu Elle & Louis objavila principiálne časti našich poznámok, kým bol blog ešte živý. Keď som sa naň totiž chcela pripojiť ráno, počítač mi oznámil, že *webová stránka sa nedá nájsť*. Predpokladala som, že za preventívnym uzavretím blogu stojí Jacques Bofford. Iste, keď sa Fredovi a Franckymu nepodarilo zistiť Davidovo heslo, nemohli sme dokázať jeho spojenie s blogom. A Davidov právnik prišiel nepochybne k záveru, že bude lepšie vymazať dôkaz toho, ako sa môj švagor snaží Louisa pošpiniť.

Lenže skôr než blog zmizol, si získal veľkú popularitu. A tak si množstvo ľudí skopírovalo jeho časti na vlastné stránky. Niektorí začali dokonca písať fiktívne príbehy, ktorých hrdinovia sa volajú Elle a Louis. Naša dvojica sa tak rozšírila po celom nete, v stovkách exemplárov. Bez vlastného pričinenia sme sa stali sexuálnymi ikonami celej generácie počítačových roztopašníkov.

„Časom sa Elle naučila fajčiť Louisa skutočne virtuózne. Tak dobre poznala jeho úd a obvod jeho dužinatého žalúda, že dokázala zaobliť pery a nastaviť podnebie tak, aby ho do seba stiahla celého, aby ho mohla labužnícky fajčiť a pritom ho neporaniť. Fajčila ho v posteli, fajčila ho v aute i v kine, fajčila ho na tých najexponovanejších a najpoburúcejších miestach. Louis si na to tak strašne zvykol, až dával mraučaním najavo, ako veľmi mu to chýba, keď ho Elle vyberie z úst. Chcel túto predohru zvečniť na fotografii, a tak rozvešal po stenách ich spálne zbierku spojených pier a žalúdov.“

(Anonymný fiktívny príbeh, 13. 6. 2010)

Nebolo najmenších pochyb, že podobnú galériu sme s Louisom nikdy nevytvorili. Keby sme hneď chceli niekedy urobiť čosi také, neuspokojili by sme sa len s orálnym milovaním, nech je aké chce erudované či vášnivé.

Na základe podobných intímnych úvah mi napadlo, či sudca, čo bude Louisa súdiť, dokáže takýto oplzlý galimatiáš vôbec rozuzliť. Bude tento blog brať ako zaťažkávaciú okolnosť? Bude ho vnímať ako ďalší dôkaz roztopašných mravov a pripíše ho môjmu manželovi na vrub? Alebo sa na to bude pozeráť triezvo a uvidí v ňom len hru iniciovanú niekým iným? Hru, čo Louisovi vôbec nerobí radosť? Už som to hovorila a ak bude treba, zopakujem to znovu: Louis nikdy nepovažoval sexualitu – a tým menej našu sexualitu – za tovar, ktorý sa môže verejne vystavovať. Naopak, je to preňho nesmierne vzácna záležitosť. Sex vníma ako diskrétny a naliehavý kult. Nikdy by si neželal čosi podobné šíriť po internete.

Aj napriek Armandovej vášnivej obhajobe Louisa som sa nasledujúce dva dni s manželom nespojila, ani som mu neodpovedala na jeho početné odkazy.

Musím povedať, že ma tými správami trápil. Niekoľkokrát som už takmer zdvihla slúchadlo alebo sa rozbehla na rue de la Tour-des-Dames, aby som napokon vymenila logickú dokonalosť našich spojených tiel za niečo oveľa vágnejšie. Za niečo, čo predchádza rozumným rozhodnutiam. Keby som to však urobila, nebrala by som ohľad naňho, ani na blížiaci sa dôležitý termín. Nechcela som sa stať cudzopasným elementom, ktorý by oslabil Louisovu obranu, ktorý by ho rozptýlil bozkami. Dúfala som, že sa na svoj prípad stopercentne sústreďuje. Presne tak, ako to nepochybne robí Zerki. Ten mi ráno pred súdnym pojednávaním poslal obligátne krátku esemesku.

Prvé pojednávanie dnes popoludní v justičnom paláci v Paríži o 15.00 v XV. súdnej sieni. Prístup cez vestibul Reného Parodiho, príchod cez číslo 10 z bulváru du Palais, 4. parížsky obvod.

V skutočnosti by nebolo práve opatrné, aby som sa pojednávania zúčastnila. Čo by sa stalo, keby ma tam objavil nejaký paparazzi a začal ma bombardovať otázkami? Stali by sa moje fotografie šťavnatým sústom pre bulvárnu tlač? Fakt, že si na súd dovolila prísť žena, čo sa spolu s Louisom oddáva nemravnému životu, by mohol poslúžiť ako príťažujúca okolnosť. Bolo by to to isté, ako keby som sa na Louisa vrhla hneď pri vchode do súdnej siene a pomilovala sa s ním niekde na toalete justičného paláca!

„Louis vzal Elle za ruku a vtiahol ju do úzkej kabínky. Tesný priestor, ako aj atmosféru vulgárnych nápisov a pach moču obaja milovali. Elle sa podvolila. Mala na sebe minisukňu a on pod ňu drzo strčil ruku. Nohavičky boli vlastne len úzkym čipkovým pásikom zarezávajúcim sa do vlhkých záhybov jej pohlavia. Elline pysky už okolo látky napúčali túžbou. Louis vtisol pod nohavičky prst a začal ním skúmať hodvábne záhyby veľkých i malých pyskov a vchod do jej útrobov. Potom prst na chvíľu vytiahol a dal si ho pod nos. Napokon ho vopchal do úst. Korenistá vôňa Louisa celkom opantala. Vzápätí jej tam strčil palec až po posledný článok a dlaňou jej prikryl chvejúcu sa lagúnu ohanbia. Cítil, ako sa mu okolo prsta sťahujú steny jej vagíny.

Ak niekto vošiel do vedľajšej kabínky, Elle zadržala výkrik. Svaly sa jej pri tom ešte viac zovreli a v jej útroboch definitívne uväznili Louise prsty.“

(Anonymný fiktívny príbeh, 15. 6. 2010)

Keď som sa dostala na dohľad bezpečnostných kamier strážiacich vchod, nevenovala som pozornosť majestátnej centrálnej budove so štyrmi obrovitými stĺpmi a úžasným vonkajším schodiskom. Budova sa počas vlády teroru stala symbolom smädu po krvi a ja som dúfala, že Louisa nepošlú pod gilotínu ako odporcu Veľkej francúzskej revolúcie.

Cez halu bohato vydláždenú mramorom som kráčala smerom, ktorým ma navigoval istý sudca v talári. Cestou mi nezabudol pokukávať po stehnách. Asi to bol miestny zvyk. Všimla som si totiž, že všetci jeho kolegovia robia to isté.

Po desaťminútovej chôdzi bludiskom chodieb som sa konečne ocitla vo vestibule Reného Parodiho pod veľkou sklenou kupolou, ktorá výškou pripomínala Eiffelovku. Tam som zbadala prvé kamery a mikrofóny a reflexívne som si nasadila slnečné okuliare.

„Je tu! Barlet prišiel, chlapci!“

Ako kompaktný včelí roj vrhajúci sa na cieľ sa všetci rozbehli k Louisovi a k Zerkimu, ktorí sa zjavili na schodisku B, na opačnej strane vestibulu, než som stála ja. Nemohla som ísť k nim, musela som sa uspokojiť s tým, že som ich pozorovala cez spleť tyčí mikrofónov a kamier. Dav sa okolo nich uzavrel a novinári spustili vodopád otázok:

„Pán Barlet, môžete, prosím, povedať pár slov pre divákov France Info?“

„Považujete sa za pornografa?“

„Čo odkážete rodičom detí šokovaných vašou výstavou?“

„Je bezpodmienečne nevyhnutné ukazovať v umení pohlavie, pán Barlet?“

Ako mu len môžu klásť takéto otázky? Prečo tak ochotne šíria Gobertove nemiestne vyjadrenia? Mala som sto chutí na nich skočiť, zhodiť im tie drahé prístroje na zem a povedať im, že Louis je v skutočnosti nežný, taktný, citlivý a vzdelanejší než oni všetci dohromady. Louis a Zerki sa voči výpadom tvárili ľahostajne a cez rozvášnený dav si razili cestu ku dverám s nápisom XV. *súdna sieň*.

Vošli dnu, zanechajúc za sebou vyhladovanú, frustrovanú svorku.

Od chvíle, keď Louis otvoril galériu, sa rozhodol urobiť z ich sexuality centrálnu tému výstav. Jeho súkromný palác sa akoby stal vilou Me-

dicejovcov a umelci, ktorých tam pozýva, zachytávajú jeho súlož s Elle vo forme, ktorú si sami vyberú. Jedna z najpozoruhodnejších sérií spočíva v zachytení súlož s šiestimi kamerami, ktoré ju snímajú zo všetkých uhlov. Telá sú potom vymodelované a umelec z nich na 3D tlačiarňi vytvorí sošky z polyméru. Tak detailne zachytí priebeh súlož.

Séria sa volá Lotus. Prvá soška zachytáva Elle, ako sedí medzi nohami svojho milenca a pritísa sa mu k údu. Na druhej miniatúre dáva Louis ruku medzi Elline stehná a dráždi jej klitoris. Sošky číslo 3 a 4 zachytávajú súlož ako takú. Posledná soška zobrazuje Elle so vztyčenými prsiami, prehnutú v bokoch a s pootvorenými perami. Napriek platu, z ktorého je soška vyrobená, je jasné, že Elle práve dosiahla orgazmus.“

(Anonymný fiktívny príbeh, 15. 6. 2010)

Hneď ako to novinári na svoje veľké sklamanie zistili, našli si nový cieľ: holohlavého muža, podľa črt tváre a rezkej chôdze ešte pomerne mladého. Všetci sa mu bez otáľania rozbehli v ústrety. Vo všeobecnej trme-vrme som zachytila slová:

„Delacroix! To je Delacroix!“

Stephen Delacroix! Davidov bývalý zamestnanec namočený do škandálu s East-X Prod! V duchu som sa spytovala, čo tu chce. Okrem toho, že do oboch prípadov bol zapletený David, iná súvislosť medzi prípadom Sauvage – Barlet a kauzou East-X Prod neexistovala.

Lenže od chvíle, čo som sa zoznámila s Barletovcami, som na zhody náhod prestala veriť.

Delacroix čoskoro zmizol niekam do útrob paláca a štekajúcu svorku odviezol so sebou. Bez toho, žeby si toho bol vedomý, mi tak uvoľnil bojové pole a ja som mohla nenápadne vstúpiť do susednej siene číslo pätnásť.

Vyzerala presne tak, ako som si ju predstavovala. Obložená drevom, s presedenými kreslami a guľatými lampami, ktoré zo závratnej výšky štedro osvetľovali miestnosť. Vzadu za lakovaným pultom sedel predseda obklopený dvoma prísediacimi a horou dokumentov a trpezlivo čakal, kým sa zvedavci usadia v laviciach. Začiatok pojednávania sa oneskoril. V prvej rade sedel chrbtom ku mne Louis, ruky mal skrížené na hrudi. Na opačnej strane, v prostrednej uličke, som spoznala holú hlavu a našpúlené pery Antoina Goberta. Ten predstavoval civilnú žalujúcu stranu. Jeho advokát horúčkovo listoval v poznámkach.

Dva údery kladivkom náhle ukončili vravu. Všetci sa vrhli na svoje miesta a predseda súdu, šesťdesiatnik, čo pôsobil o dvadsať rokov staršie, oznámil trochu traslávým hlasom:

„Otvárame súdne pojednávanie vo veci žaloby rodičovského združenia ARSVVV zastupovaného pánom Antoinom Gobertom proti galérii Sauvage-Barlet zastupovanej tu prítomným Davidom Barletom...“

Jeden z prísediacich mu čosi šepol do ucha a predseda sa dutým hlasom opravil:

„Ehm... Áno, prepáčte. Tu prítomným Louisom Barletom.“

Prítomnými prebehla vlna veselosti. Keby vedeli, ako sa tento malý a zdanlivo nevinný omyl blížil k realite...

„Pán Barlet, priznávate, že ste z vlastnej vôle vystavovali vo výklade svojej galérie zábery onanujúcich ľudí?“

„Áno, pán predseda.“

„K tomuto rozhodnutiu ste prišli sám?“

„Áno.“

Pri každom Louisovom „áno“ sa z hrude mojich susedov vydral pobúrený povzdych. Neprekvapilo ma, že vďaka ohováračskej kampani vedenej na Davidov príkaz Gobertom sú prítomní v sále nalaďení proti Louisovi.

Po polhodine si vzal slovo štátny zástupca. Vo svojom návrhu bol ešte prísnejší než civilná obžaloba.

„Žiadame striktné dodržiavanie zákona, pán predseda. Vychádzame z článku 227–24 trestného zákonníka a navrhujeme pokutu vo výške sedemdesiatpäťtisíc eur a trest väzby na tri roky nepodmienečne.“

Dokonca aj publikum, ktoré som nemohla podozrievať zo sympatií k Louisovi, výška trestu zaskočila.

„Čo podľa vás vysvetľuje taký prísny trest, pán prokurátor?“ spýtal sa predseda.

„Minulosť obžalovaného, pán predseda. Dovoľujem si upozorniť súd, že obžalovaný bol v máji 1999 obvinený z verejného pohoršovania a závažného exhibicionizmu.“

„Iste, poznáme jeho záznam v trestnom registri a vieme, prečo tam obžalovaný figuruje,“ vyvrátil námietku predseda.

Zdalo sa, že štátny zástupca, krásavec s takmer nadprirodzenou prilbou sivých vlasov, má z toho napriek všetkému očakávaniu radosť. Odovzdal slovo Gobertovmu advokátovi, mužovi takmer rovnako nevzhľadnému ako jeho klient. Aj ten sa tváril potešene. Zrejme chystali podraz.

„Dve veci nevíte, pán předseda,“ povedal advokát. „Po prvé, máme tu sérii fotografií z vernisáže inkriminované výstavy. Boli vyrobené v galérii na rue de Sévigné...“

Advokát vytiahol z obálky niekoľko farebných zväčšení a ukázal ich najprv predsedovi a potom publiku. Na každej z nich bolo vidieť skupinu detí a dospievajúcej mládeže zhromaždených pred obrazovkami Davida Garcheya. Bez problémov som na nich rozpoznala protagonistov z výstavy *Permanentný sex*. Predstavovala som si, že fotografie boli vyrobené počas prvých minút výstavy, vo chvíli, keď si Louis ešte neuvedomoval, k akému povyzrazeniu dochádza pred výkladom. O predvádzaní pornografie pred maloletými tentoraz nebolo najmenších pochybností.

Ostávala jediná otázka: kto urobil tieto fotografie? Kto mohol predvídať, čo sa pred výkladom odohrá? Žeby Antoine Gobert osobne? Dostal vari tip od samotného Davida?

Ak som to mohla zo svojej pozície posúdiť, Louis žiadne viditeľné emócie neprejavoval. To isté platilo aj o Zerkim. Takýto vývoj musel očakávať. Momentálne si čosi čmáral po titulnej stránke spisu.

Lenže aj z diaľky som cítila, ako z môjho muža srší hnev. Musel mať pocit, akoby sa mu rúcal dom. Tak veľmi som túžila vziať ho do náručia, utešiť ho, utešiť ho celkom inak než sexom cez internet. Túžila som mu ponúknuť pancier nehy, pod ktorý by sa behom týchto šialených okamihov mohol schovať.

„Dobre, myslím, že sme toho už videli dosť,“ prehlásil predseda. „Aká je tá druhá informácia, o ktorú sa chcete s nami podeliť?“

Gobertov advokát sa sklonil nad stôl a vzal si druhý zväzok. Z miesta, kde som sedela, som obsah zväzku rozoznať nedokázala.

„Nechám súd, aby si prezrel ďalšie dokumenty,“ povedal advokát dôrazne.

„O čo ide?“

„O ukážky z blogu, ktorý za posledné mesiace prevádzkuje na internete Louis Barlet a jeho mladá družka, slečna Annabelle Lorrainová. Na spomenutom blogu vystavujú svoju intimitu, ehm, *odhalenú* do najmenších detailov. Len by som chcel pripomenúť, že tento blog je prístupný všetkým a priam explicitne poskytuje návod, ako sa oddávať zvrhlým praktikám.“

Bála som sa, že teraz ma už všetci spoznajú. No zdalo sa, že si ma nikto nevšimol; všetci boli zaujatí tým, čo sa odohrávalo na scéne.

Od svojho zasvätenia sa Elle učila tak rýchlo, až to jej druha prekvapovalo. Bola to teraz ona, ktorá ich vzťahu dávala správny ráz. Proti všetkému očakávaniu prišla na chuť hráť, ktoré sa jej Louis neodvážil navrhnúť. Napríklad, nič ju nevzrušovalo viac, ako keď svojho muža poslala do náručia niektorej z ruských kuriev, ktoré Louis ešte pred zoznámením s Elle konzumoval s obrovskou chuťou.

Elle si zakaždým sadla nahá na stoličku vedľa posteľe, a kým blondínka Louisa fajčila, ona len trošku rozťahla nohy a začala sa pohľadzať. Vnímala každý detail, každú žilku, čo sa zjavila na úde, každé mľasknutie, pri ktorom úd jej mužíčka zmizol medzi nežnými, ružovými perami dievčaťa. Kým si do seba zasunula vibrátor, niekedy Rusku povzbudzovala slovami či potľapkaním ritky. Keď Louis konečne prenikol do mladej krásy, Elle zmenila polohu, aby lepšie videla. V tom

momente do seba zasunula vibrátor – tak hlboko, ako sa dalo. Potom ním vo svojich útrobach otáčala čoraz razantnejšie. Vibrácie jej zasiahli celú spodnú časť tela, hlavou jej lietali zmätené myšlienky. Skrslo jej v hlave, že sa stala Louisovým údom, a zároveň pohlavím dievčaťa, s ktorým si to Louis rozdával, dokonca že sa stala penisom neznámeho muža, s ktorým si to zas rozdávala ona... Napokon už ani nevedela, či je mužom a či ženou, či je údom a či vagínou. A z tohto zmätku, ku ktorému sa pridružoval pohľad na Louisa súložiaceho pred jej očami, sa zrodilo to najväčšie šťastie, aké kedy poznala.“

(Anonymný fiktívny príbeh, 15. 6. 2010)

Zerki sa až do tejto chvíle odmlčal. Predpokladala som, že v tomto štádiu pojednávania je jeho stratégia vymyslená tak, aby svojho klienta nepotopil ešte viac. Odrazu vstal a pevným hlasom prehlásil:

„Pán predseda, môj klient vznáša formálnu námietku proti autenticite týchto dokumentov. Nie je ich autorom. Tieto stránky boli v celom rozsahu vytvorené len a len preto, aby ho poškodili. V pravú chvíľu zdôvodním, čo som práve oznámil.“

„Dobre, dobre...“ prisvedčil unavene predseda. „Tak ďaleko ešte nie sme. Zatiaľ tieto dokumenty medzi dôkazový materiál nezaradíme.“

Zerkiho protivník sa tváril, akoby sa ho to vôbec netýkalo. Dobre však vedel, že tým získal bod, ktorý veľmi zaváži pri záverečnom zúčtovaní.

Predseda sa úkosom pozrel na hodiny a nahlas oznámil:

„Toto pojednávanie odročujem. Páni advokáti, vaše záverečné prejavy a svoje rozhodnutie odkladám odo dneška presne o týždeň.“

Aktéri prípadu hneď zamierili k východu a súdni zriadenci nás poprosili, aby sme ich nechali čo najrýchlejšie odísť. Dostala som sa zo siene medzi prvými – zo strachu, aby si ma Louis alebo Zerki nevšimli. Síce som snívala o Louisovom objatí, no vôbec som nevedela, čo by som mu za takýchto okolností mala povedať. A už vôbec nie v prítomnosti tretej osoby.

Dvere do súdnej siene číslo pätnásť sa za mnou ani poriadne nezavreli, keď som z vibrujúceho mobilu zistila, že som dostala správu.

Viem, že ste tu. Prídte hneď do siene číslo XVI. Budem vás čakať napravo od vchodu. F.

Všimol si ma vari Marchadeau na chodbe alebo pred súdnou sieňou?

O pár sekúnd nato som ho našla na určenom mieste. Obligátny slamený klobúk mal položený na vedľajšom sedadle – držal mi tak miesto. V lone mal blok. Položil si ukazovák na pery, na znak toho, aby som ani nemukla. V sále vládlo slávnostné napätie. Predseda bol oveľa mladší než ten zo siene číslo XV., lenže bol aj oveľa útočnejší.

„Pán Delacroix, radi by sme vás teraz vypočuli,“ povedal Davidmu obetnému baránkovi.

Delacroix vstal a pristúpil k pultu určenému pre svedkov. Evidentne nebol vo svojej koži. Podobne, ako keď som ho videla na chodbe. Vytušila som, že sa potí.

François načmáral do bloku tri slová, jedno z nich podčiarkol a potom mi lístok podal. *Ohromujúce, podvod, kupliarstvo*. Predpokladala

som, že ide o špecifické atribúty tohto pojednávania. Boli to hlavné body obžaloby týkajúcej sa Delacroixovej aféry. Prikývla som.

Vpredu zložil finančný analytik prísahu.

„Pán Delacroix, boli ste odsúdený súdom prvého stupňa za ilegálne zamestnávanie a kupliarstvo, ktorého ste sa dopúšťali prostredníctvom spoločnosti East-X Prod. Proti tomuto rozhodnutiu ste sa odvolali a svoje odvolanie ste zdôvodnili tým – citujem vášho obhajcu –, že sa vaša účasť na podnikaní spoločnosti East-X Prod obmedzila len na finančnú spoluprácu, pri ktorej ste zastupovali Barlet Group, ktorá vás v tom čase zamestnávala. Tvrdíte, že o skutočných aktivitách tejto spoločnosti ste vôbec nevedeli, ani o podmienkach, za akých najímala *herečky*.“

Naschvál zdôraznil slovo *herečky*. Na tvárach prítomných to vyvolalo úškrn.

„Presne tak, pán predseda.“

„Dobre... Preštudoval som vašu výpoveď z prvého súdneho pojednávania. Už vtedy ste založili obhajobu na rovnakom tvrdení. Bez toho, že by ste prišli s novými dôkazmi. Môžete nám povedať, čo sa od toho času zmenilo?“

Delacroixova nová obhajkyňa, krásna mladá černoška, sa elegantne postavila a neskonale úctivým tónom svojmu klientovi pribehla na pomoc:

„Ak dovoľíte, pán predseda...“

„Doktorka Ouedraogová, budete mať príležitosť vyjadriť sa, keď príde čas...“

„Dovolím si trvať na svojom, lebo dokument, o ktorom môj klient hovorí, figuruje v spise, na ktorý sa musím odvolať.“

Predseda sa na ňu zamračil, potom si s jedným z prísediacich – blondínkou s perami nafúknutými kolagénom – nechal dokument priniesť.

Prekvapene našpúlil pery, zahľadel sa na obžalovaného, ktorému jeho obhajkyňa poslala žiarivý úsmev, a potom ho omnoho zmierlivejším tónom oslovil:

„Pán Delacroix... Ak tomu dobre rozumiem, tento dokument, čo ste nechali predložiť odvolaciemu súdu, je kópiou zápisu spoločnosti East-X Prod do obchodného registra v Paríži.“

„Presne tak, pán predseda.“

„Ak je tento dokument platný, zdá sa, že medzi pôvodnými akcionármi podniku nefigurujete.“

„Presne tak, pán predseda.“

Útok, ktorý David viedol proti svojmu finančnému analytikovi, bol od začiatku postavený na fakte, že Delacroix založil spoločnosť East-X Prod bez Davidovho vedomia a s peniazmi Barlet Group. Ak ale Delacroixovo meno na zakladajúcom dokumente chýba, obžaloba sa musí zrútiť.

„A prečo mám tento dokument k dispozícii až teraz?“

„Z rovnakých dôvodov, ktoré dokazujú, že môj klient je nevinný,“ odvetila obhajkyňa s úsmevom, pri ktorom mohli všetci obdivovať nielen jej výrečnosť, ale i ladné krivky.

„Hm... Nebudem sa vás pýtať, pani doktorka, ako ste získali tento dokument...“

Obhajkyňa obdarila predsedu zvodným a víťazným pohľadom.

„Ale opýtam sa vás, či ste si stopercentne istá, že ide o kópiu totožnú s originálom. Ak oň požiadam obchodný súd, dostanem rovnaký dokument? Sme v tomto zajedno, pani doktorka?“

„Áno, pán predseda,“ obhajkyňa hlesla, trochu prirýchlo. „Som si tým istá.“

„Dobre. Len ma do istej miery prekvapilo krstné meno, ktoré figuruje pod žiadosťou o zápis. Vlastne – slovo *prekvapilo* nie je celkom presné...“ dodal predseda trochu osobnejším tónom, čo asi nebolo jeho zvykom. „Toto meno som tu jednoducho nečakaľ.“

Krstné meno? O aké meno ide? Len Delacroix a jeho obhajkyňa zrejme pochopili narážku a zatvárali sa skôr rozpačito, než spokojne. Ak na tomto dokumente figuruje David, ako všetci v sále veria, mali by si predsa vychutnávať pocit odplaty. Namiesto toho sa tvárili dosť zvláštne. Zdalo sa, že sa ponáhľajú, aby pojednávanie ukončili.

Zmätené som sa pozrela na Marchadeaua, no on mi naznačil, že takisto nič nevie.

„Pán prokurátor, odovzdávam vám vyššie menovaný dokument a žiadam vás, aby ste začali trestné stíhanie vo veci ilegálneho zamestnávania a kupliarstva proti *Louisovi* Barletovi...“

Vo vnútri som vrela, explózia sa mi rýchlo šírila do celého tela. Svaly mi ochabli, nedokázala som sa pohnúť, dokonca som nemohla ani len žmurknúť či zakričať.

Tým, že predseda vyslovil meno mojej lásky, ukrižoval moje posledné nádeje.

„... minoritnému akcionárovi a prezidentovi spoločnosti East-X Prod.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.